USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **Odborová organizace pracovníků správ památkových objektů při Národním památkovém ústavu**, se sídlem Bouzov 8, Bouzov, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 9. 2009, č. j. e - 21/09, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2011, č. j. 9 Ca 381/2009 - 74,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností napadeným usnesením Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) bylo rozhodnuto o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. V odůvodnění tohoto usnesení městský soud uvádí, že se žalobkyně ve své žalobě domáhá zrušení rozhodnutí předsedy České advokátní komory ze dne 29. 9. 2009, č. j. e - 21/09, o určení advokáta podle § 18 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „ zákon o advokacii“). V podané žalobě též žalobkyně požádala o přiznání osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů. Městský soud tuto žádost žalobkyně pro nesplnění zákonných podmínek usnesením ze dne 11. 1. 2010, č. j. 9 Ca 381/2009 - 20, zamítl a kasační stížnost proti tomuto usnesení byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta rozsudkem ze dne 27. 10. 2010, č. j. 6 Ads 75/2010 - 47. Po nabytí právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu vyzval městský soud žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) výzvou ze dne 4. 3. 2011, č. j. 9 Ca 381/2009 - 69, k zaplacení soudního poplatku s poučením, že pokud nebude soudní poplatek zaplacen ve stanovené lhůtě, soud řízení zastaví. Podáním ze dne 27. 3. 2001 pak dokonce sama stěžovatelka soudu navrhla zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku s tím, že se bude dále bránit prostředky, které jí právní řád dává. Městský soud konstatoval, že z tohoto sdělení stěžovatelky je evidentní, že soudní poplatek zaplatit nehodlá. Stěžovatelka soudní

poplatek nezaplatila ve lhůtě stanovené ve výzvě soudu, proto městský soud rozhodnul v souladu s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích"), o zastavení řízení.

Proti tomuto rozhodnutí městského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost. Stěžovatelka předně namítá nesprávné právní posouzení věci městským soudem, kterým jí byla odňata možnost přístupu k soudu. Podle názoru stěžovatelky soud schválně nevyhověl její žádosti o spojení projednávané věci s věcí vedenou pod sp. zn. 11 Ca 348/2009 ani její žádosti o přerušení řízení, aby byla dána „znovu(existence)" přezkoumávaného rozhodnutí, jehož zrušení žalovaným považuje stěžovatelka za nezákonné a jehož přezkum žádala správní žalobou. Soud dezinterpretoval právní stránku věci a nezohlednil logické argumenty stěžovatelky, že obě řízení spolu těsně souvisejí, že je není z povahy věci možno oddělit a že z povahy věci musí být přezkoumávány společně. Soud tak stěžovatelku záměrně dostal do situace, kdy by trvání na žalobě vedlo k zamítnutí žaloby a ke „ztrátě" zaplaceného soudního poplatku.

Stěžovatelka má dále za to, že rozhodnutí soudu o nepřerušení řízení nebo nespojení věcí jsou svévolná, motivovaná snahou znemožnit žalobkyni soudní přezkum napadeného rozhodnutí žalovaného za specifické situace neexistence žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu jeho zrušení žalovaným ve vadném správním řízení.

Stěžovatelka dále uvádí, že vzhledem k judikatuře Nejvyššího správního soudu není pro tento typ řízení vyžadováno zaplacení soudního poplatku z kasační stížnosti ani zastoupení advokátem, proto stěžovatelka ani o osvobození od soudních poplatků ani o ustanovení zástupce nežádá.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že se u stěžovatelky jedná o kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž bylo řízení o žalobě zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku, netrvá Nejvyšší správní soud na splnění podmínky povinného zastoupení v řízení o kasační stížnosti ani na zaplacení soudního poplatku, neboť by došlo ke zbytečnému řetězení problému, který je předmětem tohoto soudního řízení (k tomu srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77, dostupný na www.nssoud.cz).

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka podáním ze dne 5. 1. 2011 navrhla, aby městský soud spojil řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy České advokátní komory ze dne 29. 9. 2009, č. j. e - 21/09, vedené u městského soudu pod sp. zn. 9 Ca 381/2009 ke společnému projednání s řízením o žalobě, které je u městského soudu vedeno pod sp. zn. 11 Ca 348/2009. O tomto návrhu stěžovatelky rozhodnul městský soud usnesením ze dne 4. 2. 2011, č. j. tak, že návrhu se nevyhovuje s odůvodněním, že podle názoru předsedkyně senátu 9 Ca není spojení stěžovatelkou označených věcí vhodné dle rozvrhu práce jsou řízení o obou žalobách vedena různými senáty městského soudu, takže spojením věcí by došlo k nepřípustné změně v osobách zákonných soudců rozhodujících o žalobách.

Dále ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka podáním ze dne 19. 2. 2011 reagovala na toto usnesení městského soudu tak, že soudu sdělila, že nemá prostředky na úhradu soudního poplatku a současně sděluje soudu okolnosti odůvodňující nezastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. Stěžovatelka poukázala na „stranný“ poměr soudu k žalobkyni a osobě jejího statutárního orgánu. Dále navrhla, aby soud přerušil řízení do doby rozhodnutí soudu ve věci 11 Ca 348/2009 a nezastavoval řízení pro nezaplacení soudního poplatku. O tomto návrhu stěžovatelky rozhodnul městský soud usnesením ze dne 4. 3. 2011, č. j. 9 Ca 381/2009 - 68, tak, že návrh stěžovatelky na přerušení řízení zamítnul. Svoje usnesení odůvodnil městský soud tak, že v řízení o věci sp. zn. 9 Ca 381/2009 je předmětem přezkumu rozhodnutí předsedy České advokátní komory č. j. e - 21/09 vydané podle § 18 zákona o advokacii a v řízení ve věci sp. zn. 11 Ca 348/2009 je předmětem přezkumu rozhodnutí České advokátní komory, kterým bylo rozhodnutí o určení advokáta č. j. e - 21/09 zrušeno. Městský soud dále konstatoval, že obě tato rozhodnutí, ač spolu souvisejí, se liší skutkovou situací, právními účinky a podmínkami stanovenými zákonem o advokacii pro jejich vydání. Jejich soudní přezkum tedy může probíhat samostatně a důvodnost žaloby podané žalobkyní proti rozhodnutí předsedy České advokátní komory č. j. e - 21/09 lze posoudit bez ohledu na výsledek soudního řízení ve věci sp. zn. 11 Ca 348/2009, což platí tím spíše při znalosti závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2010, č. j. 6 Ads 107/2010 - 47, z něhož vyplývá, že žaloba proti rozhodnutí o určení advokáta Českou advokátní komorou zjevně nemůže být úspěšná, pokud v ní žalobce pouze polemizuje s podmínkami, které plynou přímo ze zákona a jimiž by musela být omezena činnost jakéhokoliv advokáta, který by byl takto žalobci určen k poskytování právních služeb. Dále městský soud konstatoval, že návrh žalobkyně považuje za účelový, neboť žalobkyně se tímto způsobem evidentně snaží vyhnout splnění poplatkové povinnosti nebo její splnění oddálit.

Stěžovatelka pak podle obsahu spisu podáním ze dne 27. 3. 2011 mimo jiné městskému soudu sdělila, že za této situace má soud řízení pro nezaplacení soudního poplatku zastavit a stěžovatelka se bude dále bránit prostředky, které jí právní řád dává.

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že v projednávané věci je kasační stížností napadeno usnesení o zastavení řízení, proto jsou stěžovatelčiny námitky podřaditelné z povahy věci pouze pod kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí o zastavení řízení (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2009, č. j. 6 Ads 113/2009 - 43, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2011, č. j. 3 Ads 64/2011 - 152, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Zvláštním zákonem je zákon č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, který v § 9 odst. 1 stanoví, že nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou k tomu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

Z předcházející judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2011, č. j. 3 Ads 64/2011 - 152) se podává, že je-li podána kasační stížnost proti tomuto usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, *musí stěžovatel tvrdit nezákonnost tohoto rozhodnutí o zastavení řízení [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Stěžovatel musí uvést konkrétní skutečnosti (stížní body), z nichž dovozuje, že napadené usnesení o zastavení řízení o kasační stížnosti pro nezaplacení soudního poplatku je nezákonné (typicky by se jednalo např. o stížní bod, v němž stěžovatel tvrdí nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku proto, že ve skutečnosti soudní poplatek včas zaplatil).*

Stěžovatelčiny námitky přitom nesměřují proti důvodům kasační stížností napadeného usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. Stěžovatelka brojí zejména proti procesnímu postupu soudu předcházejícímu zastavení řízení, konkrétně proti rozhodnutí o nespojení věcí a proti rozhodnutí o nepřerušení řízení, kterážto rozhodnutí považuje stěžovatelka za svévolná a vedoucí k vytvoření situace, kdy by stěžovatelka „přišla“ o zaplacený soudní poplatek ve věci.

Obě tato rozhodnutí jsou přitom procesními rozhodnutími, proti kterým není podle ust. § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. kasační stížnost přípustná. K této problematice se vyjadřuje např. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ans 13/2010 - 109 ze dne 25. 8. 2010, kde se uvádí, že za rozhodnutí upravující vedení řízení *je třeba považovat v zásadě usnesení vydávaná v průběhu řízení, nemající vliv na rozhodnutí ve věci samé.* Z judikatury Nejvyššího správního soudu však v souvislosti s poplatkovou povinností vyplývá povinnost soudu vypořádat se s procesním návrhem žalobce na spojení věcí. Zejména lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 Afs 113/2009 - 69, publikovaný pod č. 2065/2010 Sb. NSS, ze kterého se podává, že *namítá-li žalobce, že se v případě jím podaných žalob jedná o srovnatelné věci, pak má soud povinnost se s těmito námitkami vypořádat, a to přinejmenším v usneseních, jimiž zastavuje řízení pro nezaplacení soudních poplatků.* V posuzované věci soud o návrhu stěžovatelky na spojení věcí rozhodnul a vypořádal se s ním v odůvodnění samostatného usnesení. Totéž platí i o procesním návrhu stěžovatelky na přerušení řízení. O nespojení věcí i o nepřerušení řízení tedy bylo městským soudem rozhodnuto a obě tato rozhodnutí byla řádně odůvodněna. Městský soud tedy nejednal svévolně, jak namítá stěžovatelka, pokud jejím procesním návrhům nevyhověl.

Pokud jde o samotné rozhodnutí o zastavení řízení, které je předmětem kasačního přezkumu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka neuvádí ve své kasační stížnosti námitky, které by směřovaly proti odůvodnění rozhodnutí městského soudu o zastavení řízení. Nejvyšší správní soud není za této situace oprávněn domýšlet důvody kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost stěžovatelky se opírá pouze o jiné důvody než předpokládá zákon, proto rozhodnul o jejím odmítnutí podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 104 odst. 4 s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda
senátu